

FERRANDO BADIA HI FORMA PART

El Consell de Cultura està servit

Les Corts valencianes votaren el dia 27, pel procediment d'urgència, la composició del Consell de Cultura de la Generalitat, amb alguns integrants de difícil justificació cultural i política.

Adolf Beltran

finalment, aprovaren l'engendre. En sessió celebrada el passat dia 27 de novembre, les Corts valencianes davallaren un altre graó en la interminable escala que ha dut el País Valencià d'un tens enfrontament polític i cultural a la inanitat i l'absurd. Són, ja s'ha dit moltes vegades, les conseqüències d'un consens antinatural aplicat indiscriminadament com a virtuosa solució dels debats cívics.

Posem un grapat d'intel·lectuals solvents, uns quants personatges poc rellevants del món de la cultura, algun candidat directament partidista i uns quants ultres, especialistes en l'estratègia de l'agressió i el totalitarisme, i ja tenim fet el Consell Valencià de Cultura. Un organisme, aquest Consell, que els il·lustres redactors de l'Estatut d'Autonomia s'havien preocupat de garantir.

Manuel Campillos, aquell diputat d'Unió Valenciana amb posat de mestre d'escola del franquisme, acabava d'exigir als socialistes: «Que lo digan, que digan aquí en las Cortes que el valenciano es catalán». Tot venia a propòsit de la presència, en els estatuts de la Universitat de València, d'un article en el qual es reconeix explícitament la unitat de la llengua catalana. I el diputat de la dreta anticatalanista ho retreia al Consell de la Generalitat valenciana com una il·legalitat i una heretgia.

La resposta del conseller de Cultura, Cebrià Ciscar, era massa fàcil. Per això tingué ocasió de lluir-se quan recordà el que ha repetit ja moltes vegades, que la política de la Generalitat en aquesta matèria es fonamenta en tres pilars: la denominació que l'Estatut dóna a la llengua (valencià), les normes unificades aprovades a Castelló l'any 1932 i el respecte i la referència a les opinions científiques i acadèmiques sobre la

El conseller Ciscar en el moment de votar la llista del Consell de Cultura.

unitat de la llengua. Ciscar aprofità per retraure a UV el boicot a l'ensenyament del valencià. Campillos tingué ocasió de repetir algunes vegades que «cuando me muera, me tocan *albaes*», i ací pau i allà glòria. Eren les cues, les restes, d'un ple anterior que havia quedat inacabat.

Després d'un descans, en reprendre la sessió, els xicots de Campillos (exactament quatre) es quedaren fora. No estaven d'acord amb els termes en què José Rafael García-Fuster y González-Alegre, portaveu del grup Popular a les Corts valencianes, havia negociat amb Ciscar (PSOE) i Zamora (PCPV) la candidatura per al Consell de Cultura. No preocupava ningú aquesta absència. Es féu la votació nominal de l'única llista presentada i, com és lògic, eixiren tots elegits, ni un més ni un menys que vint-i-un. S'hi produïren només tres particularitats. Una i dues: Juan Ferrando Badia i Leopoldo Penarroja obtingueren deu vots menys que els restants candidats, deu vots corresponents a altres tants diputats socialistes que no pogueren forçar la mala consciència fins al

punt de votar aquests dos acreditats representants de l'activisme anticultural, anticatalanista i ultra. Una venjança tan simbòlica com inútil, la seua, malgrat tot. I una sorpresa, recollida en fonts parlamentàries: Lerma, el president, hauria estat un defensor important de la candidatura de Ferrando.

D'altra banda, el cardenal Enrique i Tarancón, inicialment vetat per la dreta i posteriorment acceptat, arran de l'escàndol que es produí, obtingué dos vots menys que la majoria dels

candidats, dos vots de «càstig» més simbòlics si cap i més inútils que els dels socialistes als blaveros, i ara atribuïbles al grup popular.

Tot plegat, el Consell de Cultura de la Generalitat valenciana quedava integrat per Juan Gil Albert, José Antonio Maravall, Lluís Guarner, José M. López Piñero, Santiago Grisolia, Vicente Aguilera Cerni, Manuel Valdés, Francisco Lozano, Andreu Alfaro (que substituï, en una última negociació, Joaquim Michavilla), Luis García Berlanga, Enric Llobregat, Emili Giménez, Enrique García Asensio, Vicente Buigues, Pedro Bernia, Rafael Ramos, Ramon de Soto i Alberto Garcia Esteve, tots ells amb 78 vots, més Vicent Enrique i Tarancón, amb 76 vots, i els més distingits dels anticatalanistes clavats amb calçador dins el Consell, Juan Ferrando Badia i Leopoldo Penarroja, amb 68 vots. Ja ho deïem la setmana passada: ni ells podien haver arribat a més —qui els ho havia de dir, que es veurien institucionalitzats i tot—, ni el Consell de Cultura i les Corts valencianes podien haver fet un ridícul major. □